

Na parapetu stojí růže. Rudé. Jsou nádherné, bez chybičky. Některé růže mívají na okvětních lístcích skvrnky, vady na kráse, ale tyto ne. A dobře to ví. Pyšně se natřásají a honosí, načechravají lístky, aby jim nesplihly, užívají si dostatku vody přiměřené teploty, do které mají ponořené nožky. Umístěny ve velice drahé váze z bílého procelánu sledují svět.

„Podívejte se, drahá, jak je tam venku ale škaredě,“ nakloní se jedna z nich k druhé a jedním z mnoha lístků ukáže na šedé zamračené nebe a na vítr, který ohýbá malý stromek pod okny.

„Ach ano, máte pravdu, tam bych tedy nechtěla být.“

„Také nikdy nebudete, žádná z nás,“ otočí se i na zbývající dvě společnice, které se zatím do hovoru nezapojily.

„To jistě ne, to jistě ne,“ přisvědčují všechny.

„Jak lituji těch růží támhle vzadu, vidíte je? U toho plotu. Jsou tak...odporné, vidíte tu barvu? Růžová. Snaží se snad být tak dokonalé jako jsme my, ale k naší nádherné barvě mají opravdu daleko.“

„To zajisté, nechápu, co si o sobě myslí. Ať se podívají sem nahoru, na nás, jak jsme krásné, každá by po tom pohledu měla hned raději odpadnout a uhnít. Aspoň trošku ku prospěchu by byly. Takhle jen kazí ostatním požitek z obdivu naší krásy, když jim pohled sklouzne mimoděk k těm ohavám.“

„A vidíte ty listy? Otřesné, jsou opravdu nemocné, vidíte ty hnědé flíčky? Prý je to teď nějaká nová nemoc, je to nechutné, opravdu nechutné.“

„S tím musím jen souhlasit, nechápu, že se dávno nepropadly hanbou.“

„Podívejte, podívejte,“ křičí jedna z nich, „támhle na kraji jich pár občůrala ta velká obluda, co tu občas běhá. To si zaslouží, ať se hanbou propadne.“

„Jaká škoda, že jsem jejich potupu neviděla, ale nevadí, budu věřit, že sami umírají studem.“

Vrzly dveře, všechny růže stichly a vyčkávaly, co se bude dít. Uslyšely kroky, zvuk odhrnujících záclon a nedaleko od nich klapnutí květináče, který někdo položil na parapet. Pak neznámý vrátil záclonu zpět a odešel. Jen, co se za ním zavřely dveře, se růže zvědavě otočily bokem, aby viděly, co to vydalo ten zvuk.

„U rudého kvítku, to ne! Co to je? To je hnus, ať to dají pryč,“ ozve se první.

„Co, co, já nevidím?“ dožaduje se druhá „...oh, asi mi z toho pohledu upadne trn!“

„Ať mi kvítek zvadne, jestli jsem někdy viděla něco hnusnějšího?“ přidá se třetí.

„Ať vám voda vychne, nechte si ty kecy od cesty,“ oboří se objekt jejich zájmu, ibišek, zasazený v malém obyčejném květináči.

„No dovolte, takhle se mluví s dámami?“ nadechne se pohoršeně čtvrtá růže.

„S dámama jo, s nánama...ne.“

„Hulvát jeden, nejen, že se na to musíme dívat, ještě nás to bude urážet!“

„Slečinko, nejsem žádný to, jsem ibišek. A až vy zmizíte, já tu stále budu, takže si rychle zvykněte.“

„My a zmizet?“ vykřikla druhá růže. „Kamaráde, se svojí vizáží spíš tebe hodí co nevidět do té velké krabice u cesty. My jsme tak nádherné, že nás by se nikdo ani neopovážil dotknout.“

„Ano, všichni okolojdoucí se kochají naší krásou, všechny květiny nám ji závidí.“

„Krása je pomíjivá, nejsem sice nejhezčí, ale o to dýl budu žít. Vy jste sice krásné, ale brzy pojedete a vymění vás za jiné,“ odbude je ibišek.

„Hloupost, my jsme z lásky, aby si věděl. Z pravé, čisté lásky. Navíc jsme tak kouzelné, že nám nikdo ani lísteček nezkriví. Každý nám padá k nohám.“

„Také jsem z pravé, čisté lásky,“ oponuje ibišek.

„To tak, kdo by tebe dal komu z lásky? Takovou obludu.“

„Přesně tak, sestro, to my jsme darovány z lásky, my jsme to nejnádhernější, co mohl kdy někdo někomu darovat.“

„Támhle ty růže jsou krásnější,“ ukáže ibišek ven. Všechny růže se otočí tím směrem.

„Ty...ty růžové? Jde vidět, že nemáte pražádný vkus!“

„Jsou nádherné, vidíte, jak hrdě se tyčí? Přitom zdolávají krutý vítr i déšť, všechny nepřízně osudu. Vy jste nic, vy jste jen na okrasu, vy brzy pojedete, ale ony budou žít dál.“

„Nesmysl, my jsme věčné, krása nikdy nezemře, rozumíte? Navíc jsme z lásky, nikdo nezničí nic z lásky. I když u vás by mohli udělat vyjímku.“

„Dámy, já tu budu dlouho předlouhlo. Jsem z větší lásky, než jste vy. Uznávám, že nejsem tak krásný, ale jsem v dobré hlíně a v dobrém květináči, nejsem živ jen z vody. Vy dlouho nebudete žít, nikdo nemůže žít bez živin. Ale já živiny mám a mít budu, o mne se budou starat, mne budou zalívat, já vyrostu a budu nakonec vyšší, než jste teď vy, ale to už nikdy nevidíte. O mne se bude muset pečovat, jako se o lásku musí pečovat, vy za chvíli zvadnete, po vás nezbude nic. A nic nedokáže lásku, kterou choval ten někdo, kdo vás daroval k někomu, jehož jste. Já budu věčnou vzpomínkou.“

„Nesmysly, mluvíte nesmysly, nikdo nedá někomu z lásky takovou obludu. My, ano, MY jsme důkazem pravé krásy. Pravé lásky. Pravé oddanosti a touhy. To na nás se lidé dívají, to nad námi vzdychají.“

„Krása je pomíjivá, stejně jako láska, kterou zastupujete.“

„S vámi se už nebudeme bavit, my jsme ty nejnádhernější květiny na světě, nad nás žádných není.“

„To ano, jste nádherné...“

„To jsem ráda, že to uznáváte...“

„...ale jak dlouho? Jak dlouho.“

A tak si růže nepřipustily, že nejsou těmi nejdokonalejšími na celé planetě, tak si nepřipustily, že jsou jen pomíjivou krásou, jak jim říkal moudrý ibišek. Ibišek, který se na okně vypínal do výšky mnohem vyšší, než kdy měly šanci vyrůst krásné růže, ibišek, o kterého bylo pečováno, který měl dostatek prostoru, dodatek vláhy, živin a slunce. Byl tam i dlouho potom, co začaly růžičky jedna po druhé uvadat, co přestaly plakat, naříkat a sténat neštěstím, dlouho potom, co ve vši hanbě byly vyneseny do popelnice přede všemi ostatními růžemi, těmi růžovými, které sice nebyly tak krásné, ale dál si rostly a dál se těšily z krás světa bez ohledu na nepřízně přírody, které zakoušely. Byl tam dlouho potom, co růže navždy zmizely v nenávratnu, co slyšel neznámou dívku plakat za sebou v místnosti, mezitím co jiná mu pečlivě obírala pár odumřelých lístků a utěšovala ji. Zemřelo to nadevše krásné, ale též nadevše pomíjivé a nestálé a zůstalo to trvalé, sice ne tak krásné a sice ne bez chyb, ale přesto pevné a houževnaté.